

Het Boek Daniël - Nummer honderd drieëntwintig

De profetische betekenis van Daniël 11:40 onthullen

Jeff Pippenger

2024-03-08

Vers veertig van Daniël elf is een van de diepzinnigste verzen in Gods Woord, evenals Daniël acht, vers veertien. Vers veertig wordt voorgesteld door de rivier de Hiddekel, en de rivier de Ulai stelt Daniël acht, vers veertien voor.

Vers veertig begint met de woorden: “en ten tijde van het einde”, waarmee uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat het begin van het vers 1798 is. De eenenvijftig woorden van het vers werden in 1989 ontzegeld, toen zij werden herkend als een aanduiding van de ineenstorting van de Sovjet-Unie in die tijd. Die eenenvijftig woorden in het vers vertegenwoordigen zowel de tijd van het einde in 1798 als vervolgens nog een tijd van het einde in 1989. Alfa en Omega plaatste Zijn handtekening op het vers voor allen die bereid zijn te zien en te horen. De tijd van het einde voor de bewegingen van zowel de eerste als de derde engel wordt in dat ene vers voorgesteld.

Het volgende vers geeft aan wanneer het pausdom, voorgesteld als de koning van het noorden, de Verenigde Staten, voorgesteld als het heerlijke land, overwint bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten. Daarom geldt dat, hoewel de woorden van vers veertig de tijd van het einde in 1798 als het begin, en de tijd van het einde in 1989 als het einde aanduiden, de werkelijkheid is dat de profetische geschiedenis die in vers veertig wordt voorgesteld pas voltooid is in vers eenenveertig, wanneer de koning van het noorden het heerlijke land overwint. Dit betekent dat de geschiedenis vanaf de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 tot aan de spoedig komende zondagswet in vers eenenveertig, de geschiedenis van de Verenigde Staten voorstelt vanaf president Ronald Reagan tot aan de spoedig komende zondagswet. Die geschiedenis omvat 11 september 2001 en gaat voort tot aan het uur van de grote aardbeving van Openbaring hoofdstuk elf.

Toen het vers aanvankelijk werd ontzegeld, werd een bezwaar ingebracht tegen de waarheid dat „de bewering van Pippenger, dat het vers de geschiedenis van 1798 tot aan de zondagswet voorstelt, een absurde bewering was, want verzen in de Bijbel stellen nooit zulke lange perioden van geschiedenis voor.” Wij hadden niet nagedacht over het begrip of er een grens bestaat aan de tijdsperiode die in één vers kan worden ondergebracht, maar wij herinnerden ons onmiddellijk dat Openbaring hoofdstuk dertien, vers elf, precies dezelfde geschiedenis aanduidt, en dat in één vers doet. De geschiedenis van het beest uit de aarde begon in 1798, en het spreken van het beest uit de aarde als een draak wordt vervuld bij de spoedig komende zondagswet.

„En toen het pausdom, beroofd van zijn kracht, gedwongen werd af te zien van vervolging, zag Johannes een nieuwe macht opkomen om de stem van de draak te doen weerklinken en hetzelfde wrede en godslasterlijke werk voort te zetten. Deze macht, de laatste die oorlog zal

voeren tegen de kerk en de wet van God, werd gesymboliseerd door een beest met lamachtige horens.” Signs of the Times, 1 november 1899.

Indien iemand technisch te werk zou willen gaan, dan bestrijkt vers veertig de geschiedenis van 1798, tot aan vers eenenveertig, en in vers eenenveertig wordt de zondagswet aangeduid; dus is vers veertig, anders dan het ene vers in Openbaring hoofdstuk dertien, in werkelijkheid iets korter, omdat de zondagswet in het volgende vers staat, terwijl in Openbaring hoofdstuk dertien 1798 tot aan de zondagswet in één vers vervat is. Zuster White deelt ons mee dat dezelfde profetische lijn die in het boek Daniël voorkomt, in het boek Openbaring wordt voortgezet, en Openbaring hoofdstuk dertien, vers elf, gaat gemakkelijk recht over vers veertig heen, indien men ervoor kiest het beginsel van regel op regel toe te passen.

Wanneer u het beginsel van regel op regel wél toepast, ontdekt u dat de voorstelling in vers veertig van het aardbeest van Openbaring dertien (de Verenigde Staten), dat in vers veertig wordt voorgesteld door de „wagens, schepen en ruiters”, verandert van een lamachtig beest met twee horens in 1798 in een beest dat spreekt als een draak ten tijde van de spoedig komende zondagswet, en tevens dat het lamachtige beest twee horens heeft.

Vers veertig vertegenwoordigt ook de symbolische zeventig jaren waarin de hoer van Tyrus wordt vergeten, want de zeventig symbolische jaren zijn als de dagen van één koning, en een koning is een koninkrijk. Op grond van vers veertig en de lijn van Openbaring hoofdstuk dertien is het koninkrijk van de Bijbelse profetie dat regeert gedurende de zeventig symbolische jaren van Jesaja hoofdstuk drieëntwintig, het beest uit de aarde, dat twee horens van kracht heeft. Het beest uit de aarde begint met twee horens van kracht die het Republicanisme en het Protestantisme voorstellen, maar wanneer de geschiedenis van vers veertig haar vervulling in vers eenenveertig nabij komt, worden zijn twee profetische krachten vervolgens aangeduid als „schepen” (economische macht) en „wagens en ruiters” (militaire macht).

Gedurende de zeventig symbolische jaren van Jesaja hoofdstuk drieëntwintig wordt de hoer van Tyrus, die in vers veertig de koning van het noorden is, vergeten. Maar dan zal zij aan het einde van de zeventig symbolische jaren opnieuw hoerij bedrijven met de koningen der aarde, zoals geschiedde in de geschiedenis die voorafging aan de ineenstorting van de Sovjet-Unie, toen alle historici bevestigden dat president Reagan een geheime alliantie sloot met de antichrist van de Bijbelse profetie met het doel de Sovjet-Unie ten val te brengen. In de periode die aan 1989 voorafging, was Reagan reeds een geheime ongeoorloofde relatie aangegaan met de mens der zonde; aldus begonnen de muzikanten van Nebukadnezar de melodie te oefenen die de vergeten hoer begon te zingen. De ongekende wereldwijde bediening van Johannes Paulus II was, in juist die geschiedenis, het begin van het „gezag en gedans” dat „de gehele wereld” ertoe bracht „het beest na te volgen”.

Vers veertig vertegenwoordigt ook de geschiedenis van het Laodicese adventisme, dat in 1798 als Sardis begon; vervolgens aanvaardden degenen in Sardis het licht dat was ontzegd, en daarna kwam de Filadelfische beweging uit Sardis voort. Toen de Filadelfische beweging het licht van 1856 verwierp, ging zij in 1863 over van een beweging tot de Laodicese gemeente. Die gemeente

is daarom ertoe bestemd in vers eenenveertig uit de mond van de Heere uitgespuwd te worden, hetgeen de spoedig komende zondagwet is. Vers veertig vertegenwoordigt niet alleen de geschiedenis van de Verenigde Staten, maar ook de geschiedenis van het Laodicese adventisme.

Het Laodicese adventisme ontving het goddelijke licht van Gods Woord als zijn ankerpunt en kracht, en de regering van de Verenigde Staten ontving het goddelijke licht van de Grondwet van de Verenigde Staten als haar ankerpunt en kracht. Beiden begonnen profetisch als horens in 1798, en aan het einde van de zeventig symbolische jaren zullen de afvallige Republikeinse hoorn en de afvallige protestantse hoorn samenkomen als één hoorn en spreken als een draak.

De twee horens van vers veertig zijn de regering en de uitverkoren kerk, die twee profetische lijnen vertegenwoordigen welke samenlopen, want zij worden voorgesteld als twee horens op één enkel beest. Waarheen het beest ook gaat, daarheen gaan ook de twee horens, en zij doen dat binnen dezelfde profetische geschiedenis. De hoorn van het protestantisme heeft een tweevoudige profetische aard, voorgesteld door Laodicea en Filadelfia. De hoorn van het republicanisme heeft eveneens een tweevoudige profetische aard, voorgesteld door de Republikeinse en Democratische politieke partijen. De tweede van de tweevoudige aard van elk der horens komt het laatst op en komt hoger op, overeenkomstig Daniël hoofdstuk acht.

Toen sloeg ik mijn ogen op en zag, en zie, vóór de rivier stond een ram met twee horens; en de twee horens waren hoog, maar de ene was hoger dan de andere, en de hoogste kwam het laatst op. Daniël 8:3.

De tweeledige kenmerken van elke hoorn worden in de lijn van Christus geïllustreerd door de Sadduceeën en de Farizeeën, hetgeen in de Republikeinse hoorn overeenkomt met liberalisme (pro-slavernij, democratie, woke-isme en globalisme) en conservatisme (anti-slavernij, een constitutionele republiek, traditionalisten, MAGA). De tweeledige kenmerken van de protestantse hoorn komen overeen met Filadelfia en Laodicea. Er bestaat geen volmaakte parallel tussen de verdeling van de twee hoorns in een tweeledig symbool, want noch progressief liberalisme noch conservatief MAGA-isme komt aan de juiste zijde van de zondagswetkwestie uit, want de Farizeeën en de Sadduceeën kwamen samen bij het kruis; maar bij de spoedig komende zondagswet, die door het kruis werd getypeerd, wordt Laodicea uit de mond des Heeren gespuwd, en de Filadelfische hoorn wordt dan als banier opgericht. Toch wordt de tweeledige aard van beide hoorns voorgesteld door de theologische controverse tussen de Farizeeën en de Sadduceeën, en de boodschapper aan de heidenen (Paulus) was in de geschiedenis van Christus voordien een Farizeeër der Farizeeën geweest.

De methodologie van de late regen, zijnde regel op regel, brengt groot licht voort in vers veertig wanneer zij wordt toegepast. Openbaring hoofdstukken twee tot en met achttien zijn alle in overeenstemming met vers veertig. Het getuigenis van de hoer van Tyrus in Jesaja hoofdstuk drieëntwintig stemt met het vers overeen. Natuurlijk zijn er verscheidene andere passages die over vers veertig heen gelegd moeten worden, maar wellicht is de meest betekenisvolle toepassing van vers veertig volgens het beginsel van regel op regel vers veertig zelf.

In vers veertig worden zowel de tijd van het einde in 1798 als de tijd van het einde in 1989 uiteengezet. Dit leidt een student van de profetie ertoe de tijd van het einde in 1798 over die van de tijd van het einde in 1989 heen te leggen. Wanneer dat gedaan wordt, brengt de geschiedenis van vers veertig twee lijnen voort die elk in 1798 beginnen en voortgaan tot aan de spoedig komende zondagwet van vers eenenveertig. De lijn die in 1798 begint, duidt de interne boodschap van Gods volk der laatste dagen aan, en de lijn die in 1989 begint, duidt de externe boodschap van Gods volk der laatste dagen aan gedurende precies dezelfde geschiedenis. Vers veertig bezit derhalve in zichzelf de symboliek die wordt voorgesteld door dezelfde interne en externe profetische verhouding van de zeven gemeenten en de zeven zegels in het boek Openbaring. En dit profetische verschijnsel wordt voorgesteld in één vers, bestaande uit eenenvijftig woorden!

De Millerieten erkenden de innerlijke-outerlijke boodschap van de zeven gemeenten en de zeven zegels, maar zij erkenden ook dat de zeven bazuinen eveneens een derde waarheidslijn vertegenwoordigden, die een element vormde van de geschiedenis die door de zeven gemeenten en de zeven zegels wordt voorgesteld. De bazuinen waren, zoals Miller stelt, „de bijzondere oordelen” die over Rome werden gebracht. De Millerieten begrepen dat de oordelen van God, voorgesteld door de zeven bazuinen, verbonden waren met de geschiedenis van de zeven gemeenten en de parallelle geschiedenis van de zeven zegels.

Vers veertig omvat de geschiedenis van 11 september 2001, en in vers veertig is daarom ook de profetische lijn van de zeven bazuinen uitgelijnd. De eerste engel kwam in 1798 om de opening van het oordeel in 1844 aan te kondigen. Dat oordeel valt uiteen in een onderzoekend en een uitvoerend oordeel. De geschiedenis van vers veertig is de geschiedenis van het onderzoekend oordeel, en de geschiedenis vanaf vers eenenveertig totdat Michaël opstaat en de zeven laatste plagen worden uitgegoten, is de geschiedenis van het uitvoerend oordeel.

Het uitvoerende oordeel begint wanneer de Verenigde Staten spreken als een draak.

‘De lamachtige horens en de draakstem van het symbool wijzen op een treffende tegenstelling tussen de belijdenissen en de praktijk van de aldus voorgestelde natie. Het “spreken” van de natie is het handelen van haar wetgevende en rechterlijke autoriteiten. Door zulk handelen zal zij de liberale en vreedzame beginselen, die zij als grondslag van haar beleid heeft voorgesteld, logenstraffen. De voorspelling dat zij zal spreken “als een draak” en “al de macht van het eerste beest” zal uitoefenen, voorzegt duidelijk een ontwikkeling van de geest van onverdraagzaamheid en vervolging die zich openbaarde bij de naties die door de draak en het luipaardachtige beest worden voorgesteld. En de uitspraak dat het beest met twee horens “de aarde en hen die daarop wonen maakt dat zij het eerste beest aanbidden” duidt erop dat het gezag van deze natie zal worden aangewend om de naleving van een of andere inzetting af te dwingen die een daad van hulde aan het pausdom zal zijn.’ *The Great Controversy*, 443.

Wanneer de Verenigde Staten „spreken” en de spoedig komende zondagswet handhaven, „spreekt” de „tweede stem” van Openbaring hoofdstuk achttien, door mannen en vrouwen uit Babylon te roepen.

En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die zei: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden zijn opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft Zich haar ongerechtigheden herinnerd. Vergeld haar zoals ook zij ulieden vergolden heeft, en verdubbelt haar dubbel naar haar werken; schenkt haar dubbel in de beker die zij gevuld heeft. Openbaring 18:4–6.

In vers eenenveertig, wanneer de Verenigde Staten spreken, worden zij die zich nog in de drievoudige omgeving van het moderne Babylon bevinden, eruit geroepen wanneer de „tweede stem” van Openbaring hoofdstuk achttien spreekt. Degenen die dan worden uitgeroepen, worden in vers eenenveertig voorgesteld als „Edom, Moab en de voornaamsten van de kinderen van Ammon”. In het vers ontkomen degenen die in het drievoudige symbool van het moderne Babylon worden voorgesteld, aan de hand van de koning van het noorden (het pausdom). Het Hebreeuwse woord „ontkomen” betekent ontkomen door gladheid, en de inherente betekenis ervan is dat het ontkomen plaatsvindt uit iets dat degenen die ontkomen vóór hun ontkoming in gevangenschap had gehouden.

Ook zal hij het Sieraadland binnentrekken, en vele landen zullen ten val komen; maar dezen zullen aan zijn hand ontkomen: Edom en Moab, en het voornaamste van de kinderen van Ammon. Ook zal hij zijn hand uitstrekken tegen de landen; en het land Egypte zal niet ontkomen. Daniël 11:41, 42.

In vers tweeënveertig overwint het pausdom (de koning van het noorden) zijn derde geografische hinderpaal wanneer het Egypte inneemt, dat een symbool is van de Verenigde Naties, zoals voorafgebeeld door de verjaardag van Herodes, wanneer hij bezwijkt voor de bedrieglijke dans van Salome (de Verenigde Staten), de dochter van Herodias (het pausdom). Dit duidt het moment aan waarop de Verenigde Naties (de „tien koningen” van Openbaring zeventien) ermee instemmen hun koninkrijk voor één uur aan het beest te geven. Dat ene uur is het uur van de „grote aardbeving” van Openbaring elf, en het „uur” waarop de hoer van Babylon wordt geoordeeld. In vers tweeënveertig zal Egypte (de Verenigde Naties) „niet ontkomen.”

Het Hebreeuwse woord dat in vers tweeënveertig als „ontkomen” is vertaald, verschilt van het Hebreeuwse woord in vers eenenveertig. In vers tweeënveertig betekent het woord „ontkomen” „geen verlossing vinden”, maar vers eenenveertig wijst het ogenblik aan waarop degenen die vóór de spoedig komende zondagswet hand in hand met het pausdom zijn gegaan, dan ontkomen als door gladheid. Vóór het uur van de crisis van de zondagswet hebben degenen in de gemeenschap van het moderne Babylon de satanische gedachte aanvaard dat de zondag Gods dag van aanbidding is. Wanneer het merkteken van het beest wordt afgedwongen, kan iemand het om welke reden dan ook óf aanvaarden, óf het daadwerkelijk als zodanig geloven. Het te geloven is het merkteken op het voorhoofd ontvangen, en het louter te aanvaarden is het merkteken in de hand ontvangen.

Zij die aan de hand van het pausdom ontkomen bij de zondagswet, verwerpen juist op het moment dat de Verenigde Staten en de Verenigde Naties de hand reiken aan de hoer van Rome, de pauselijke macht, de koning van het noorden, het satanische denkbeeld dat Gods dag van aanbidding de dag van de zon is.

„De protestanten van de Verenigde Staten zullen vooraanstaan in het uitstrekken van hun handen over de kloof om de hand van het spiritisme te grijpen; zij zullen zich over de afgrond heen uitstrekken om de handen ineem te slaan met de Roomse macht; en onder de invloed van deze drievoudige unie zal dit land in de voetstappen van Rome treden door de rechten van het geweten met voeten te treden.” The Great Controversy, 588.

Het is van belang de tijd te nemen om de structuur van de laatste zes verzen van Daniël elf uiteen te zetten, terwijl wij voortgaan in onze beschouwingen van vers veertig. De koning van het noorden, dat het moderne Rome is, overwint drie geografische hindernissen om op de troon van de aarde bevestigd te worden. Het heidense Rome overwon drie geografische hindernissen, evenals het pauselijke Rome; zo overwint ook het moderne Rome in vers veertig de koning van het zuiden (de voormalige Sovjet-Unie), vervolgens in vers eenenveertig het heerlijke land (de Verenigde Staten), en daarna in de verzen tweeënveertig en drieënveertig Egypte (de Verenigde Naties).

Maar zoals het voorgaande citaat van Zuster White aanduidt, slaat de Verenigde Staten tegelijkertijd de handen ineem met het pausdom en de Verenigde Naties. De drievoudige vereniging van de draak, het beest en de valse profeet wordt voltrokken bij de spoedig komende zondagswet, hoewel Daniël hoofdstuk elf, verzen eenenveertig tot en met drieënveertig, de gelijktijdige verovering in opeenvolgende volgorde aanduidt. De volgorde die wordt geïllustreerd, geeft de gang van de gebeurtenissen weer, maar zij worden alle voltrokken bij de spoedig komende zondagswet.

Op dat moment “spreekt” de “tweede stem” van Openbaring achttien, juist waar de Verenigde Staten “spreken”. God spreekt waar en wanneer Satan spreekt. In vers vierenveertig verontrusten tijdingen uit het oosten en het noorden de koning van het noorden en wordt het laatste pauselijke bloedbad ingeleid. Vers vierenveertig begint, evenals de verzen tweeënveertig en drieënveertig, in vers eenenveertig, wanneer de machtige engel van Openbaring achttien Zijn oproep begint tot Zijn andere kudde om uit Babylon te komen.

De boodschap die Hij brengt, is de boodschap die de islam van de derde wee aanwijst als Zijn instrument van oordeel, en als de bestraffing van de hoer van Babylon. De islam wordt voorgesteld als de „tijdingen uit het oosten”, en het pausdom (de namaak-koning van het noorden) als de „tijdingen uit het noorden”. Daniël elf vers veertig duidt het onderzoekend oordeel aan, en vers eenenveertig tot en met vijfenveertig duidt het uitvoerend oordeel aan.

In het volgende artikel zullen wij onze beschouwing van vers veertig van Daniël elf voortzetten.

„Bij een bepaalde gelegenheid, toen ik mij in New York City bevond, werd ik in de nachtelijke uren geroepen om gebouwen te aanschouwen die verdieping na verdieping naar de hemel oprezen. Deze gebouwen werden als brandvrij gegarandeerd, en zij werden opgericht tot verheerlijking van hun eigenaars en bouwers. Hoger en nog hoger rezen deze gebouwen op, en daarin werd het kostbaarste materiaal gebruikt. Zij aan wie deze gebouwen toebehoorden, vroegen zich niet af: ‘Hoe kunnen wij God het best verheerlijken?’ De Heere was niet in hun gedachten.

„Ik dacht: ‘O, konden zij die aldus hun middelen besteden hun handelwijze zien zoals God die ziet! Zij stapelen prachtige gebouwen op, maar hoe dwaas is hun plannen en beramen in de ogen van de Heerser van het heelal. Zij bestuderen niet met alle krachten van hart en verstand hoe zij God kunnen verheerlijken. Zij hebben dit, de eerste plicht van de mens, uit het oog verloren.’”

“Toen deze hoge gebouwen verrezen, verheugden de eigenaars zich in hoogmoedige eerzucht dat zij geld hadden om zichzelf te bevredigen en de afgunst van hun burens op te wekken. Veel van het geld dat zij aldus investeerden, was verkregen door afpersing, door het uitpersen van de armen. Zij vergaten dat in de hemel van elke zakelijke transactie rekenschap wordt bijgehouden; elke onrechtvaardige overeenkomst, elke bedrieglijke daad, wordt daar opgetekend. De tijd komt dat de mensen in hun bedrog en aanmatiging een punt zullen bereiken dat de Heere hun niet zal toestaan te overschrijden, en zij zullen leren dat er een grens is aan de lankmoedigheid van Jehovah.”

„Het tafereel dat zich vervolgens aan mij voordeed, was een brandalarm. Mensen keken naar de hoge en zogenaamd brandvrije gebouwen en zeiden: ‘Zij zijn volkomen veilig.’ Maar deze gebouwen werden verteerd alsof zij van pek waren gemaakt. De brandspuiten konden niets doen om de verwoesting te stuiten. De brandweerlieden waren niet in staat de spuiten te bedienen.”

„Mij is onderricht dat, wanneer de tijd van de Heere komt, indien er geen verandering heeft plaatsgevonden in de harten van trotse, eerzuchtige mensen, de mensen zullen bevinden dat de hand die machtig was om te redden, machtig zal zijn om te verderven. Geen aardse macht kan de hand van God tegenhouden. Geen enkel materiaal kan worden gebruikt bij het optrekken van gebouwen dat deze zal bewaren voor verwoesting, wanneer Gods vastgestelde tijd komt om vergelding over de mensen te zenden wegens hun veronachtzaming van Zijn wet en wegens hun zelfzuchtige eerzucht.”

Er zijn er niet velen, zelfs niet onder opvoeders en staatslieden, die de oorzaken begrijpen die ten grondslag liggen aan de huidige toestand van de samenleving. Zij die de teugels van het bestuur in handen hebben, zijn niet in staat het probleem van zedelijk verval, armoede, verpaupering en toenemende misdaad op te lossen. Tevergeefs worstelen zij om het zakenverkeer op een vastere grondslag te plaatsen. Indien de mensen meer acht zouden slaan op het onderwijs van Gods Woord, zouden zij een oplossing vinden voor de problemen die hen in verwarring brengen.

‘De Schriften beschrijven de toestand van de wereld vlak vóór de tweede komst van Christus. Van de mensen die door roof en afpersing grote rijkdommen vergaaren, staat geschreven: “Gij hebt schatten opgehoopt voor de laatste dagen. Zie, het loon van de arbeiders die uw velden hebben gemaaid, dat door u door bedrog is achtergehouden, roept; en het geroep van hen die geogst hebben, is doorgedrongen tot de oren van de Heere Zebaoth. Gij hebt weelderig geleefd op de aarde en in wellust verkeerd; gij hebt uw harten gevoed als op een slachtdag. Gij hebt de rechtvaardige veroordeeld en gedood; en hij wederstaat u niet.” Jakobus 5:3–6.’

“Maar wie leest de waarschuwingen die gegeven worden door de zich snel vervullende tekenen der tijden? Welke indruk wordt op wereldse mensen gemaakt? Welke verandering is zichtbaar in hun houding? Niet meer dan zichtbaar was in de houding van de inwoners der Noachitische wereld. Opgeslorpt door wereldse zaken en genot ‘bemerktenden zij het niet, totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam.’ Mattheüs 24:39. Zij hadden door de hemel gezonden waarschuwingen, maar zij weigerden te luisteren. En heden snelt de wereld, volkomen onverschillig voor de waarschuwendende stem van God, voort naar het eeuwig verderf.

„De wereld wordt in beroering gebracht door de geest van oorlog. De profetie van het elfde hoofdstuk van Daniël heeft bijna haar volledige vervulling bereikt. Weldra zullen de tonelen van benauwdheid waarvan in de profetieën wordt gesproken, plaatsvinden.”

Getuigenissen voor de Gemeente, deel NEGEN, bladzijde ELF.